ఇంద్రగంటి హనుమచ్ఛాస్త్రి

6 నెంబరు గది

ఇటూ అటూ కొండలు. మధ్యని బస్సు ప్రయాణం. జూన్ నాలుగో తారీఖు. కనపడే ప్రతి కంకరగుట్టా ఒక అగ్నిపర్వతమై కూచుంది. ఎండ, నిప్పులు చెరిగిపోస్తోంది. తలకిందుల పక్షులు చెట్లనుంచి రాలిపడుతున్నాయి.

రజోగుణ ప్రధానంగా బస్సు పరుగెత్తుతోంది.

గంధవరం లోకల్ ఫండు సత్రం దగ్గర బస్ ఆగింది. ఒకరిద్దరు ప్రయాణీకులు దిగి సామాను సత్రం అరుగుమీదికి చేరుస్తున్నారు.

నాకింక ప్రయాణం చేసే ఓపిక లేదు. నాలిక తాటితాండ్రలా రసహీనమయిపోయింది. శరీరం నిప్పులోంచి పైకి తీసినట్టుంది. మావాడు అప్పుడే ఒక 'లెమన్ క్రష్' పుచ్చుకుని, పట్టణ సమానీత 'ఖారాకిల్లీ' ఒకటి ఎడంబుగ్గని పదిలపరచి, పత్రిక విప్పాడు, తక్కిన 15 మైళ్ళ ప్రయాణానికీ బద్ధకంకణుడై. ప్రయాణాల్లో మాత్రం మావాడు, "ఆరియు తేరిన వృద్ధమూర్తి", నేనో వట్టి మెతక. నానీసుబాపతు.

మావాణ్ణి ఎలాగో బతిమాలి, అప్పటికి ప్రయాణం ఆపి, మర్నాడు వుదయం బస్సులో ప్రయాణం చెయ్యడానికి ఒప్పించాను.

పెట్టెలు బెడ్డింగులు దింపి సరాసరి సత్రంలో ప్రవేశించి, మంచిగదిలో సామాను సర్దించి గుమాస్తాను కుశలప్రశ్న చేసి మాట్లాడుతున్నాడు మావాడు. వాడికా ప్రాంతమంతా కొట్టినపిండి.

నేను ముఖం కడుక్కుని, గుమస్తాగారి కూజాలోని మంచినీళ్లు సగానికి పైగా పీల్చి,

వడగొట్టిన ప్రాణాన్ని గదిలో పరుపు చుట్టకు చేరవేసి ఒక 'పాసింగ్ షో' వెలిగించి స్తిమిత పడుతున్నాను.

'హల్లో' అంటే 'హల్లో' అని ఒకరినొకరు పలకరించుకొని మావాడు, మరోఆయన ఖులాసాగా మాట్లాడుకుంటూ గదిలో ప్రవేశించారు. కొత్తాయన పచ్చగా - పల్చనగా చాకులా వున్నాడు. కొత్తతరహా కళ్లజోడు, చేతిలో లెదర్ బాగ్ వుంది. రైల్వే నావెల్‌లా చవగ్గా సరదాగా మాట్లాడుతున్నాడు.

మావాడు ఉభయ పక్షాల పరిచయం చేశాడు. "ఈయన నాకు ముఖ్య స్నేహితుడు. ఇన్స్యూరెన్సు ఏజెంటు. పేరు గణేశం గారు. సరదా మనిషి. సంగీతం మీద చాలా అభిమానం" ... "ఈయన మా అన్నగారు ఫలానా. బహుశా ఎరిగేవుంటారు".

ఆధునిక మర్యాదగా ఉభయులం నమస్కరించుకుని - అంతా లోకాభిరామాయ ణంలో పడ్డాం. సిగరెట్ల హోమం పూర్ణాహుతిగా సాగుతోంది. ప్రణయ కలాపం మొదలు పొగాకు పన్ను దాకా మా ఇష్టాగోష్ఠి పరిగెత్తుతోంది.

గణేశం గారు సిగరెట్ పీకెను బయటికి విసరడానికి ద్వారం దాకా వెళ్ళి తిరిగివస్తూ తలుపువైపు ఆశ్చర్యంగా - నిదానంగా చూసి పక్కున నవ్వాడు. ఎందుకల్లా నవ్వుతున్నారు అన్నాడు మావాడు కుతుకంగా. గణేశం మళ్లా నవ్వి అన్నాడు. "చూశారూ, తలుపుమీద నంబరు 6. సుమారు సంవత్సరం కిందట ఇక్కడ ఒక చిత్రం జరిగింది. తలచుకున్న ప్పుడల్లా నవ్వొస్తుంది" అని నావైపు తిరిగి "అన్నగారూ, సమయస్ఫూర్తి చెప్పవలసినప్పుడు ఆడవాళ్లదండీ - ఒకొక్క క్రిటికల్ సిట్యుయేషన్‌లో స్త్రీ ఒక రస్సా వేసిందింటే బ్రహ్మభేద్యం గా వుంటుంది. లేకపోతే ఆనాడు నా భవిష్యం పోయి, అమర్యాదపాలైపోయి ఉందునంటే నమ్మండి. "ఏం జరిగిందేమిటండి" అన్నాను కుతూహలంగా పరుపును జేరబడ్డవాడను లేచి కూర్చుని.

గణేశం కొత్త సిగరెట్ సంధించి దాని అంచులు సవరించి అంటించి 'ఏం జరిగిం దంటే' అని ఉపక్రమించాడు.

2

ఒకసారి మా కంపెనీ ఆర్గనైజరు మంగపతిరావు నాయుడు గారూ నేనూ నెల రోజులు ఈ సత్రంలో మకాం వేశాం. ముందుగా నేనూ తర్వాత వారం రోజులకు ఆయనూ వచ్చి, చెరోగదిలోనూ వున్నాం. ఆ ఎదురుగా కనబడే తూర్పువైపు పెద్దగదిలో నా బస. బిజినెస్‌కోసం నానాశ్రమలూ పడ్డాం. మా నాయుడు భీమా విషయంలో మహా ఘటికుడు. ప్రజలు త్రిప్పినన్నాళ్లూ తిరిగి చివ్వరికి పాతికమందిని పడగొట్టి, సుమారు

ఏభైవేల దాకా బిజినెస్ చేయించి నాతో అన్నాడు. "చూశావా పంతులూ! ఈ వ్యాపారంలో పట్టుకుంటే మరి వదలగూడదు. ఇదే పప్పుదప్పళం బ్రాహ్మడైతే విసుగెత్తి పారిపోను" అని విజయశంఖం ఊదాడు.

నిజానికి మా నాయుడికి బ్రహ్మద్వేషం లేదు. మంచి సాయిలా ఫాయిలా మనిషి. బ్రాహ్మణ యువకుల్లోని నిర్వ్యాపారత చూస్తే అతనికి కోపం. వింతమనిషిలెండి. సంగీత మంటే ప్రాణం. కవిత్వమంటే తిట్టేవాడు.

ఆ వేళతో మా బిజినెస్ అంతా పూర్తి అయిపోయింది. వ్యాపారం పట్ల పెద్దపులిలా మీదపడే నాయుడు ఆరోజున నవనీతంగా మారి పరమ హుషారుగా వున్నాడు. తెల్లవారితే ప్రయాణం కట్టి విశాఖపట్నం వెళ్లిపోతాడు. ఆ రాత్రి – ఈ నెలరోజుల్లోనూ స్నేహితులైన చుట్టుపట్లవారిని నలుగురినీ పోగుచేసి తన గదిలో గానాబజానా ఏర్పాటు చేశాడు. ఈనాటి మార్కెట్టులో చెలామణి అయ్యే తెలుగు హిందీ సినిమా పాటలు క్షుణ్ణంగా పాడే ఒక కుర్రాణ్ణి సంపాదించి తీసుకువచ్చాను నేను. నాయుడు గది అంతా మంచిరకం అగరువత్తులు వెలిగించి, బత్తాయి తొనలు, ఏపిలు ముక్కలూ, బిస్కెట్లూ రెండు మూడు పళ్లాల్లో అమర్చాడు. పైనాపిల్, విమ్‌టో రోజ్ ఇత్యాది డ్రింకులు రెండు కేసుల్లో సిద్ధంగా వున్నాయి. చుట్టల కట్టలు, సిగరెట్ టిన్నులు వగైరా ఉత్సాహ సామగ్రి 'జాగర్త'పరచాడు. నేనేపనైనా ముట్టుకోబోతే "మీరు శ్రమపడితే నేను ఒప్పను. మీరు కూడా నాకీవేళ ఒక విలువైన అతిథిగా వుండాలి" అని నవ్వుతూ ఆజ్ఞాపించి ఆసంగీతపు కుర్రాడికి కీ ఇచ్చి విడిచిపెట్టాడు. వాడు 'నిద్ర మేలుకోరా తమ్ముడా' మొదలు 'సుఖ్ కే దుఖ్ కే' దాకా అమృత ప్రవాహంలా – తారాజువ్వలా పాడుకుపోతున్నాడు.

మిత్రులంతా డ్రింకులు సేవిస్తూ పొగలు కక్కుతూ తన్మయంగా సంగీతంలో తల మున్కలై వింటున్నారు. చీమ కదిలితే వినబడుతోంది. ఈ సంగీత కోలాహలానికి – ఎక్కడినుంచి వచ్చిపడ్డదో ఒక జనప్రవాహం గదిలోకి కొట్టుకువచ్చింది. అంతా ఒకసైజు కుర్రాళ్ళు. షరాయిలు, గళ్ళలుంగీలు, లాల్చీలు, చేతుల్లేని బనియన్లు అంతా నవనాగరిక జాతి. క్రితంరోజున అనకాపల్లి నుంచి పెళ్ళివారొకరు నాలుగు బళ్లతో వచ్చి సత్రంలో దిగారు. ఇప్పుడు మనం కూచున్న ఈ ప్రాంతం అంతా పెళ్లివారితో నిండిపోయింది. వారంతా ఏదో పెద్ద కుటుంబాలకు చెందినవారు. స్త్రీలూ, పురుషులూ చాలా 'స్టయిలిష్'గా వున్నారు. అవి బాణాసంచాలు కావు, ఊరేగింపులు కావు, మేజవాణీలు కావు, ధణుతెగరగొట్టేశారు. రాత్రి ఒక రెప్పపాటు నిద్దరలేదు. పంచాగ్ని మధ్యంలా వారిమధ్యని నా గది ఉండిపోయింది. కాని, తెల్లవారింతరవాత వారందరినీ చూస్తే

రాత్రి నిద్రలేని కోపం మంచులా విడిపోయింది.

మా నాయుడు పెళ్లివారి కుర్రాళ్లని సగౌరవంగా 'రిసీవ్' చేసుకుని బహుధా సత్కరించి కూర్చోబెట్టాడు. పాట మధుసేవలా నరాల్లో నిషా పుట్టించి ఎవ్వరినీ కదలనివ్వడం లేదు.

ఉత్తరంవైపు హాల్లో పెళ్ళివారి ఆడవారు నవ్వులతో హాస్యాలతో మహాహడావిడిగా సాగించే బంతులాట గూడా పూర్తికావచ్చింది. ఒక్కరొక్కరే లేచి వెళుతున్నారు. గాస్‌లైట్లు మసకగా వెలుగుతున్నాయి. నాకు నిద్ర కూరుకువస్తోంది. నాయుడుగారు చూస్తే కదల నివ్వరు. దగ్గి ఇవతలకి వచ్చి నా గదివైపు జారాను.

3

నిద్రకళ్ళతో వెళ్ళి నా గది తలుపులు తోశాను. తలుపులు విడుతూండగానే తలతిరిగి పోయే సన్నజాజి పూల వాసన గుప్పున కొట్టింది. నాకు ప్రాణం లేదు. నెళ్ళాళ్ళ నుంచి ఈ సత్తరపు కొయ్యబల్లల మీద నిర్బంధ బ్రహ్మచర్యం ఆచరించే నా గదిలోంచి ఈ 'మగువ పొలుపు దెలుపు నొక్కమారుతం' ఏమిటి?

నిద్రకళ్ళను బాగా తెరవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఒకవేళ నాయుడుగారి గదిలోనే వుండి, పాటసుఖంలో తియ్యని కలలు కనడంలేదుగా! అనుకున్నాను.

కళ్ళు విదిలించి మళ్ళా నిదానంగా చూశాను. సందేహం లేదు. ఎదుట కనబడేది చక్కని పదహారేండ్ల అమ్మాయి. సన్నని తెల్ల జరీచీర కట్టుకుంది. జడనిండా జాజిపూలు. గోడవైపు తిరిగి కాంపుకాటు మీద పరుపు దులిపి పక్కవేస్తున్నది. హరికేన్ లాంతరు ఒకటి బాగా తగ్గి వెలుగుతోంది.

ఇదేమిటి? ప్రవరాఖ్యుడి ప్రాణానికి వరూధినిలా నా మార్గంలో ఈవిడెట్లా వచ్చిపడ్డది! ముప్పావుగంట కిందట తలుపులు దగ్గరగా చేరవేసి వెళ్ళిన గదిలో ఈ అప్సరస ఎట్లా పుట్టుకువచ్చింది? ఈ తలలోని ప్రశ్నల పరంపరలతో ఆలోచిస్తూ అప్రయత్నంగా నాలుగడుగులు గదిలోకి వేశాను.

"అమ్మయ్య - సంగీతం ఇప్పటికేనా మిమ్మల్ని విడిచిపెట్టిందీ" అని తిరిగి చూచి హఠాత్తుగా నోట మాట రాక నివ్వెరపడిపోయింది. నేనూ అట్లా గుడ్లప్పగించి చూస్తు న్నాను. చట్టున తెలివి తెచ్చుకుని రెండడుగులు వెనక్కివేసి తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోతే సమస్యే తెగిపోను. కాని మెదడు పనిచెయ్యదు. అడుగు ముందుకూ వెనక్కూ పడదు.

ఒకొక్కప్పుడు హఠాత్తుగా ఏ అపూర్వ రాజాంతఃపురంలోనో వెళ్ళిపడ్డట్టు కల ఒస్తుం ది. అద్భుత సౌందర్యంతో మెరసిపోతూ రాణి చెలికత్తెలతో విహరిస్తూ కనపడుతుంది. వెనక తళతళలాడే విచ్చుకత్తుల ఫారాలు, సిపాయిలు - రాజదండనం తలపునకు వచ్చి

హడలిపోతాం. కళ్ళు ఎదుటి సౌందర్య ప్రవాహాన్ని ఆబగా తాగుతూ వుంటాయి. చప్పున నాలుగడుగులు వెనక్కివేసి పారిపోతే ప్రమాదం తప్పిపోతుంది. కాని, అవయవాలు పనిచెయ్యవు. మనస్సుకూ ఇంద్రియాలకూ సహాయ నిరాకరణం. నాలుగు సెకన్లు గడిచివుంటాయి.

గది గుమ్మం ముందు – మెట్లమీద గదిలోకి వస్తూ కలకటా స్లిప్పర్స్ చప్పుడవుతోంది.

కొంప మునిగింది. ఆమె భర్త ఎవరో వచ్చి భీముడు కీచకుణ్ణి గొంతునొక్కి చంపినట్టు చంపితే "ఎవరు నువ్వు – ఎందుకిట్లా వచ్చావు దొంగ దొంగ" అని కసికొద్దీ కేకలువేస్తే! – చాలా ప్రమాదంలో పడ్డాను.

పక్కా తెలివయిన పిల్ల స్థితి చప్పున గ్రహించింది. చట్టున కుడిచేత్తో ఎడంచెయ్యి చూపుడు వేలు పట్టుకుని "అయ్యో ఈ వేలు గొడ్డలితో... చీల్చినట్టు బాధపెడుతోందండీ. అన్నయ్యగారూ! మీకు మంత్రం ఒచ్చునేమో వెయ్యండీ. అయ్యో బతికే బాధ కాదండి ఇది" అంటూ మంచంమీద కుప్పగా కూచుని బాధపడుతోంది. పాపం జుట్టు చెదిరి పోయింది. కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. అంత చక్కనిముఖం బాధతో అట్లా ముడతలు ముడతలు పడడం చూడలేకపోయాను. "అమ్మ భయంలేదు. ఒక్క నిమిషం మంత్రం వేస్తే సర్దుకుం టుంది. బాధ వచ్చినప్పుడే ఓర్చుకోవాలి" అక్కడ టేబిలు మీద వున్న జపాను సెల్యు లాయిడ్ దువ్వెన తీసి వేలుమీద మంత్రించడం ప్రారంభించాను. ఇంతలో కలకటా స్లిప్పర్లు ధ్వని, ఒక పాతికేళ్ల యువకుడుగా మారి – ఆయన ఆత్రుతగా లోపలికి ఒచ్చాడు. ఆయన్ను చూసి ఆమె దుఃఖం మరింత హెచ్చింది. "ఇప్పుడే పరుపుతీసి పక్క వేస్తుంటే – ఎక్కడినుంచి ఒచ్చిందో మాయ తేలు చంపేసిందండీ – సమయానికి మీరు లేరు. అన్నయ్యగారు నా ఏడుపు విని పక్క గదిలోంచి పరిగెత్తుకువచ్చి మంత్రం వేస్తున్నారు" వేలు వెనక్కు తీసుకుని చేతుల్లో ముఖం పెట్టుకు కూచుంది ముఖకవళిక ఏదీ కనపడనివ్వ కుండా. ఆయన దగ్గరగా వచ్చి "మరికొంచెంసేపు మంత్రం వేయించుకోరాదూ – బాగా నయంగా వుంటుందేమో" అన్నాడు, పాపం. అతికష్టంమీద నవ్వాపుకుని నేనన్నాను. "ఇక అక్కరలేదండి. క్రమంగా అదే నయమవుతుంది. కాస్త మంత్రం పట్టివ్వాలి" ఆయన చాలా కృతజ్ఞత కనపరుస్తూ "శ్రమ ఇచ్చినందుకు క్షమించాలి. దైవంలా అడ్డుపడ్డారు – థాంక్యూ" అన్నాడు మర్యాదగా.

నిజంగా నాకు దైవంలా అడ్డుపడ్డ ఆయన భార్యకూ మనస్సులో నమస్కారం చేశాను.

"అబ్బే దానికేమిటండి – బాధపడుతూ వుంటే చూడగలనూ? పరిచయం లేక పోయినా చనువు తీసుకొన్నందుకు..." ఆయన అడ్డుకుని "చాల్లెండి – ఎంతమాట – "

అనగానే ఆమెవైపు మళ్ళా తిరిగి చూడకుండా ఆపత్తు దాటినట్టు ఆ గది గుమ్మందాటి బైటపడ్డాను. తీరా తలుపు వేపు చూస్తే అది నా గది కాదు. ఆరో నెంబరు గది! పక్క 5 నంబరు గదిలో నా బస.

ఖర్మం - ఈ సత్రపు గదులన్నీ ఒక అచ్చులో పోతపోసినట్టుంటాయి. ఆ అలమరలు, కిటికీలు, బల్లలు - అన్నీ ఒక్కతరహా - ఎంత పని జరిగిందీ! అనుకుంటూ నా గదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నాను.

అట్లా చారిత్రాత్మకమైంది ఈ గది! నాటికి నేడు ఈ గదిలో కాలు పెట్టాను. అని నవ్వుతూ గణేశం గారు కథ పూర్తిచేశారు.

●●●